

Коваленко С.В.

Національний університет «Чернігівська політехніка»

СКЛАДНИКИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В ЕРУ ЦИФРОВІЗАЦІЇ ТА В УМОВАХ ВІЙНИ

У статті досліджуються основні засади та принципи інформаційної політики публічного управління в Україні з врахуванням переваг, які надають комунікативні та цифрові технології.

Окрему увагу приділено неодмінній умові народовладдя – належному інформуванню громадян територіальних громад. Ця теза не підлягає доведенню у цивілізованій країні з активним громадянським суспільством і в Україні обов'язок інформування закріплено низкою норм чинного законодавства. Окреслено, яким чином побудувати ефективну інформаційну стратегію органів публічної влади, аби обов'язок інформування не перетворився для «галочки».

Використано методи аналізу та синтезу як вже добре апробованих інструментів комунікації влади та громади, так і нових цифрових технологій та ефективних засобів інформування органами публічного управління.

У контексті того, що з початку повномасштабного вторгнення РФ українці консолідувались в єдиному пориві боротьби з зовнішнім ворогом, демонстрували безпрецедентний рівень підтримки влади та схвалення рішень, проте з розвитком медіа сфери, збільшення джерел інформації увага людей розпорошується, зростає кількість випадків поширення недостовірної інформації.

У дослідженні акцентовано на тому, яким чином у перенасиченому інформаційному просторі відповідним службам органів публічної влади привертати увагу громадян, доводити до відома територіальних громад виважену позицію і точну інформацію. Наголошено, що запорукою успішної комунікації, передусім, є втілення продуманої інформаційної політики, всебічний захист ресурсів, узгодження та дотримання єдиної позиції щодо ключових питань, а також застосування випереджувальних стратегій, новітніх комунікаційних та цифрових засобів.

Описані ефективні прийоми висвітлення діяльності органів публічної влади, зменшення стороннього впливу на них та нівелювання протистояння в інформаційному просторі, яке у майбутньому, ймовірно, буде посилюватися.

Обґрунтовано, що навіть в умовах війни продовжується цифрова трансформація публічного управління, зазнає змін і інформаційна політика.

Ключові слова: публічна влада, територіальні громади, цифрове урядування, цифровий контент, інформаційна політика, цифрова трансформація, соціальні мережі.

Постановка проблеми. Значимість інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень, цифрових трансформацій публічного управління стрімко зростає. Інформаційний супровід роботи органів публічної влади, який реалізується інформаційним підрозділом виконавчих апаратів, в умовах цифрових перетворень та запитів суспільства в умовах війни, набуває особливо важливого значення.

Успішна комунікація органів публічного управління залежить від низки чинників, серед яких використання як добре апробованих засобів та механізмів, так і своєчасне реагування на зміни в медіа, застосування елементів цифрового урядування та інших чинників. Яких змін зазнає інфор-

маційна політика та контент в еру цифровізації та в умовах війни є актуальним завданням для науковців сучасності. Інформаційна політика потребує окремих досліджень для з'ясування тенденцій у цій сфері та вироблення дієвих пропозицій щодо напрямів підвищення ефективності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Запровадженню електронних технологій у різних аспектах публічного управління присвятила роботи когорта вчених, а саме: Карпенко О., Клімушин П., Куйбіда В. та інші.

Переважна більшість досліджень стосується загальних питань, визначення понятійно-категорійного апарату та напрямів цифрової трансформації публічного управління.

Публічне управління та сучасний менеджмент в інформаційному суспільстві основна тема колективної монографії Ткаленко Н., Савченко В., Вдовенко С. [13].

Дослідження Панченко О., Сердюк І. зосереджені на інформаційній політиці держави в умовах цифровізації [12]. Сутність державної інформаційної політики в умовах розвитку інформаційного суспільства в Україні розкрито в роботі Божкової В. [4].

Семенченко А., Серенок А.О. зосереджують увагу на концептуальних засадах інформаційної політики в Україні: її сутності, меті, пріоритетних напрямках, складових, принципах, стратегічних завданнях. Розглядають основні механізми публічного управління розвитком електронного урядування. Дослідники аналізують досвід провідних країн світу щодо публічного управління розвитком електронного урядування та електронної демократії [6].

Павлов М. на основі аналізу особливостей процесу цифровізації публічного управління в розвинутих країнах, доводить, «що проблематика цифрових трансформацій, цифровізації публічного управління є одним із ключових завдань розвитку для будь якої країни». «Цифрові трансформації, зокрема у сфері публічного управління, нерівномірно розвиваються в світовому господарському середовищі» [11].

Про вплив соціальних мереж на новий інформаційний порядок, медійний статус соціальних платформ пишуть Дубов Д., Гнатюк С. [5]. Науковці порушують питання чи не є робота алгоритму, що формує новинну стрічку користувачів, варіантом редакційної діяльності. У такому випадку соціальні мережі перейдуть у статус повноцінних медіа з усіма відповідними вимогами щодо регулювання їх діяльності тощо.

Метою статті є оцінка поточної ситуації та впливу цифровізації на принципи інформаційної політики органів публічного управління в Україні.

Виклад основного матеріалу. Здатність еволюціонувати в умовах невизначеності автор світового бестселера, який увійшов до 12-ти найвпливовіших книжок, написаних після Другої світової війни, Насім Таліб називає антикрихістю [9]. Ця властивість дозволяє вижити у світі хаосу та може обернутися непередбачуваним джерелом самовдосконалення.

Малоймовірно подію, яка справляє колосальний ефект Насім Таліб називає «чорним лебедем». З його точки зору, термін «чорний лебідь» є наріжним каменем на шляху людства і практично

всі значущі наукові відкриття, історичні та політичні події, досягнення мистецтва і культури – це «чорні лебеді», які можуть мати як негативний, так й позитивний вплив. Прикладами «чорного лебедя» є розвиток і впровадження Інтернету, Перша світова війна, розвал Радянського Союзу і терористичні атаки 11 вересня.

З огляду на колосальні потрясіння, які сколихнули увесь прогресивний світ, порушення звичного укладу та безпрецедентність війни, яка впливає на усі сфери діяльності та аспекти життя, феномен «чорного лебедя» можна спостерігати і в Україні.

Війна в Україні є абсолютно новим явищем у військовій історії, яку експерти вже називають війною п'ятого покоління. Поряд із традиційними підходами, рф намагається розвивати/застосовувати і нетрадиційні інструменти воєнної політики [3, с. 28].

Попри неймовірно тяжкі виклики і втрати, наша країна вистояла. Антикрихісті – це незламність українського народу під час війни, це доленосні рішення, ухвалені як керівництвом держави, так і в територіальних громадах на місцях, це загалом національна стійкість в умовах мінливого безпекового середовища.

Українська держава змогла забезпечити ефективну роботу й збереження функціональності ключових державних інституцій. Всупереч активним воєнним діям на території нашої держави, регулярним обстрілам органи публічної влади продовжують працювати, виконувати управлінські функції та підтверджують свою дієвість.

На фоні зміни парадигми мислення, запровадження моделі адаптивного управління, яка передбачає застосування альтернативних планів розвитку регіонів і територіальних громад, періодичне коригування програм і планів залежно від безпекової ситуації, формування регіонального і місцевого лідерства, узгодженості дій різних гілок влади по забезпеченню стійкості регіонів і територіальних громад, згуртованості та об'єднання громадян задля ефективного реагування на загрози, спостерігається низка прогресивних перетворень.

Серед ключових здобутків у зовнішній політиці у щорічному посланні Президента України до Верховної Ради України названо визнання України одним із глобальних лідерів у світі.

У 2022 році було значно розширено функціонал онлайн-сервісу державних послуг. Україна планово буде цифрову країну – «Державу в смартфоні». Попри воєнний стан, тривають цифрові транс-

формації, котрі максимально враховують потреби сьогодення. З'являються нові функції мобільного застосунка «Дія». До числа досягнень можна віднести й інші нововведення. З початку широкомасштабної агресії запущено застосунок «Повітряна тривога» для оперативного реагування на початок і закінчення трьох типів тривоги: повітряної тривоги, загрози артобстрілу, загрози вуличних боїв [2].

Сучасні цифрові технології, які відіграли чималу роль для допомоги громадянам під час війни впроваджуються у різних сферах. Продовжується цифрова трансформація публічного управління, зазнає змін і інформаційна політика.

Оскільки, під цифровізацією публічного управління розуміється використання цифрових технологій, можливостей онлайн комунікацій в системі прийняття та реалізації державно-управлінських рішень, надання адміністративних послуг, формування дієвих державних механізмів реалізації державної політики у всіх сферах життєдіяльності суспільства. А цифрові технології покликані максимально скоротити етап передачі інформаційних повідомлень від органів державної влади та місцевого самоврядування до кінцевого споживача за допомогою ефективного використання цифрового простору.

То для реалізації в найкращий спосіб цифрової інформаційної стратегії – потрібен план дій, необхідні інструменти і засоби та креативне мислення. Адже процес управління контентом, окрім створення і розповсюдження цифрового вмісту, вимагає одночасно з традиційними формами роботи дещо більшого спектру дій для цифрової ери.

Обов'язок органів публічної влади інформувати громадян громади про поточну діяльність, доводити до відома населення ухваленні рішення, регуляторні акти, оприлюднювати затверджені програми, бюджет та звіти про їх виконання та іншу інформацію, що прямо впливає з чинного законодавства України. Однією з неодмінних умов народовладдя є належне інформування.

Інформаційній політиці органу публічної влади мають бути притаманні низка рис:

- достовірність, тобто подання правдивої інформації, що забезпечить довіру до органу місцевого самоврядування як до джерела інформації;
- актуальність, тобто вчасне подання та оновлення інформації (аж до роботи в режимі реального часу, коли користувачі відслідковують події, що відбуваються в даний момент);
- повнота, а саме подання всього обсягу інформації, що має суспільне значення або становить суспільний інтерес;

- компетентність (фаховість), тобто професійний підхід до підготовки та подання інформації;

- відповідність форми подання змістові, тобто подання інформації у формі, найбільш зручній для сприйняття (залежно від характеру інформації та аудиторії);

- загальнодоступність, під якою мається на увазі реальна можливість легко та швидко знайти інформацію для кожного, хто нею цікавиться;

- адресність, тобто адресне подання інформації цільовим групам (підприємці, громадський сектор, інвестори, соціально вразливі групи тощо);

- інтерактивність (наявність зворотного зв'язку), тобто можливість не лише донести інформацію, але й почути думку громади;

- системність, що передбачає інформування не від випадку до випадку, а стабільне щоденне функціонування інформаційних механізмів.

Для органів місцевого самоврядування, як публічної влади, вкрай важливим є не лише результати діяльності, а й обізнаність громадськості про роботу місцевої влади, її досягнення, основні проблеми та виклики, що стоять перед громадою, про позицію народних обранців з ключових питань. Успіх будь-якої фахової та результативної діяльності може бути зведений нанівець, якщо ця діяльність не матиме грамотного інформаційного супроводу. Отже, довіра до діяльності органів місцевого самоврядування великою мірою залежить від того, наскільки адекватно та ефективно працює інформаційний підрозділ виконавчих органів місцевої ради [7, с. 1–2].

При тому, що законодавство зобов'язує органи публічної влади оприлюднювати власні нормативно-правові акти, чітко прописані стандарти статичних матеріалів, структура веб сайтів, то інформування громадськості в кожній місцевій громаді здійснюється на власний розсуд.

За таких умов, порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування залежить від інформаційної політики, мистецтва управляти, відстежувати процеси, які відбуваються в інформаційному просторі, вміння вести цілеспрямовану діяльність та інших чинників.

Слід враховувати, що інформаційне наповнення сайтів органів публічного управління як засоби інформування мають бути, з одного боку, повним, і одночасно не містити зайвих та неречливих відомостей.

Створення інформаційних продуктів має свої специфічні особливості. Для того щоб привертати

увагу аудиторії тексти новин мають відрізнятися від інших видів текстів тим, що пишуться відповідно до класичної схеми перевернутої піраміди. Ця форма використовується провідними інформаційними агенціями і передбачає, що найважливіша інформація, міститься після заголовку на початку повідомлення, а далі описуються подробиці та деталі.

Новина має відповідати на сім запитань: Що? Де? Коли? Хто? Яким чином? Чому? і Звідки ми це знаємо? Чітка і лаконічна відповідь на чотири з них має бути у першому абзаці (ліді).

Лід – це головна думка й вичерпне пояснення, чому варто витратити час на цей матеріал.

Як відомо, заголовок – це назва або його частини, що друкується чи пишеться над текстом. Про важливість заголовка свідчить той факт, що у редакціях потужних видань є відділи, які спеціалізуються виключно на формулюванні заголовків до вже написаних матеріалів.

Назва будь-якого тексту відіграє особливу роль і має точно та змістовно відтворювати головну ідею тексту, давати уявлення про суть порушеного питання, привертати увагу потенційних читачів, інтригувати, зацікавлювати. Частіше за все люди роблять висновки про всю публікацію із самої назви. Вдалий заголовок автоматично гарантує, що текст буде прочитаний.

Через невдалий заголовок важлива інформація може бути не помічена. Також короткі або, навпаки, надто довгі назви не сприймаються, оскільки зором важко охопити два – три речення в назві.

Вміле написання заголовків та лідів повідомлень, які привертають увагу аудиторії громади до новин органів публічного управління, певним чином забезпечують пріоритетність веб-сайтів органів влади серед різноманітних джерел інформації. В умовах перенасиченості інформаційного простору, значна частина етерів, повідомлень з різноманітних інформаційних ресурсів та численних каналів, сприймаються загалом як медіа шум. Громадянам важко зорієнтуватися в інформаційному просторі, відфільтрувати корисну для себе інформацію.

Аби обов'язок інформування не перетворився для «галочки», тексти мають бути проілюстровані, доповнені фото та відео, інфографікою, в якій скомбіновано зображення й текст, пов'язані тематикою, у коротко та наглядно інформують; постери із заголовками до інформаційних повідомлень.

Враховуючи вищезазначене, успішна комунікація органів публічного управління, висвітлення діяльності виконавчої та представницької влади,

залежить від низки чинників. До кола яких слід віднести: професійне наповнення офіційних ресурсів якісним інформаційним контентом, своєчасне реагування на зміни в медійних тенденціях.

Статистика останніх чотирьох років засвідчила зростання кількості користувачів соціальних мереж. При загальній тенденції скорочення населення в державі за рахунок природних чинників та внаслідок війни з початку повномасштабного вторгнення РФ, окупації територій, збільшення внутрішньої міграції та виїзду громадян за кордон, серед українців зростає рівень використання цифрових пристроїв та соціальних мереж, як основного способу комунікацій [1].

Якісний контент запорука того, що сторінка органу публічної влади в соціальних мережах збільшуватиме свою аудиторію і читачі регулярно відвідуватимуть платформу. Найважливішими елементами серед іншого є регулярність та оперативність наповнення, взаємодія з користувачами і розподіл вмісту. Вміст контенту має включати усі відомі сучасні засоби, які апробовані та використовують автори цифрового контенту. Потрібно знаходити інсайти, розуміти потреби своєї аудиторії у певному контенті.

Соціальні мережі активного використовуються інформаційними службами органів публічної влади для інформування громадян. Щоденна комунікація відбувається засобами численних комунікативних платформ та через додатки до офіційних веб-сайтів виконавчої та представницької влади. Переваги соціальних мереж очевидні. Вони дають змогу оперативно поширювати інформацію, вести діалог з громадою та її мешканцями, реагувати на проблемні питання та вирішувати їх. Водночас соціальні медіа – це засіб діалогу. На відміну від традиційних засобів, дозволяють не тільки поширювати інформацію, а й обмінюватися повідомленнями та мати зворотній зв'язок.

Популярність соціальних мереж підтвердило і online-опитування громадян України віком від 18 років, які після початку повномасштабної російської агресії виїхали з України у зв'язку з воєнними діями, проведене 20 липня по 25 серпня 2022 р. соціологічною службою Центру Разумкова. Серед інших даних та висновків дослідження показало, що більше 85% опитаних отримують інформацію по події в Україні з соціальних мереж [10].

Для практичного аналізу взято публікації сайтів територіальних громад Чернігівської області, їхні сторінки у Фейсбуці та наявні телеграм-канали, які здебільшого дублюють новини, що

стосуються суспільно-політичної тематики, життєзабезпечення громади.

Проаналізувавши інформаційні повідомлення офіційних веб-сайтів громад Чернігівщини, можна стверджувати, що в цих ресурсах активно використовуються здебільшого інформаційні, проблемні та констатуючо-описові заголовки. Проглядається тенденція оформлення заголовків як розповідних речень і перетворення їх на ліди. Визначено, що для зацікавлення аудиторії у соціальних мережах застосовують лаконічні форми, які доповнюють графічні засоби з використанням хештегів, інших знаків, виокремлення тексту різними кольорами, шрифтам.

Новин проілюстровані постерами, на яких подаються заголовки текстів. Тексти у Фейсбуці доповнені фотографіями, фоторепортажами, а також відео сюжетами з окремих подій. Про топовість новини свідчить кількість переглядів, лайків та перепостів. Якщо порівняти статистику переглядів у соцмережах та на офіційному сайті, то можна зробити висновок, що громадяни віддають перевагу Інтернет ресурсам. Очевидно, що така тенденція виникла через популярність соціальних мереж, де серед іншого можна ознайомитися із сторінкою органу публічної влади. Відвідування сайтів відбувається здебільшого з конкретною метою, що є доволі закономірним, з огляду на ситуацію та підтверджено статистичними даними.

Враховуючи такі тенденції, робота інформаційного підрозділу, який покликаний здійснювати інформаційний супровід діяльності органу публічної влади, має носити постійний характер, не обмежуватися подієвою активністю. Час, коли про діяльність нічого не чути, по суті, є часом втрачених можливостей та свідчить про недоліки в роботі інформаційного підрозділу. Колосальний обсяг джерел інформації, медійних потоків у сучасному інформаційному просторі спонукають до необхідності всебічної теоретичної обізнаності та практичної підготовленості кадрів, їхнього креативного підходу до роботи, застосування сучасних засобів та злагодженості дій, що може знизити ризики або попередити чи повністю усунути поширення недостовірної чи фейкової інформації.

Тим більше, що про поглиблення проблеми поширення фейкових новин йдеться у доповіді Український інститут майбутнього «Найскладніший рік України: якими ми будемо через 20 років», де наводяться припущення світу майбутнього та сценарії розвитку України після завершення війни.

За прогнозами, оприлюдненими у доповіді, розвиток електронних медіа і онлайн-освіти в цілому

сприятиме громадянській свідомості суспільства та залученню людей до державних справ. З іншого – більшість соцмереж стануть корпоративними чи крафтовими, що прискорить формування ізольованих спільнот. Це призведе до появи нових мережових ідентичностей і посилить вже наявну політичну поляризацію. Крім того, лише поглибитися проблема поширення фейкових новин та конспірологічних теорій в окремих групах [8].

Із вищезазначеного можна зробити висновок, що роль електронних медіа, які і зараз є пріоритетним джерелом інформації серед громадян, зростатиме й надалі. А припущення експертів Українського інституту майбутнього у вищезазначеній доповіді, що поширення недостовірної інформації з часом не зникне, а питання протидії фейкам буде актуальним і через два десятиліття, наштотує на думку, що систематична та послідовна, оперативна та вичерпна інформаційна політика органів публічної влади буде важливою як у майбутньому, так само як і упродовж останніх дев'яти років, коли інформаційний простір є полем бою з російськими хакерами, ботами спецслужб, які спекулюють наративами колишнього срср, намагаються просувати та навіювати тоталітарну ідеологію, поширювати неправдиву чи перекручену інформацію та застосовують всю медіа-зброю.

Дослідження, які у середині минулого століття провів американський психолог Соломон Аш, показали силу впливу більшості на думку людини.

Автор знаменитих експериментів, присвячених конформності, засвідчив, що люди схильні до безапеляційного визнання, безумовного схилення перед авторитетами, ігнорування унікальності власних поглядів, інтересів, уподобань.

Розуміючи психологічні особливості сприйняття людьми інформації, особливості надання переваги авторитетним джерелам інформації новин, інформаційні відділи органів публічної влади мають вміло вести цілеспрямовану діяльність з інформування громади та зовнішньої аудиторії, зважаючи на конформізм переважної більшості громадян.

Враховуючи вплив на думку людини позиції більшості, органи публічного управління щоденною діяльністю у процесі інформування мають доводити свою авторитетність та переваги, тримати пальму першості в інформаційному просторі, аби не допустити поширення дезінформації та фейкових новин, особливо у період невизначеності чи браку інформації. Повідомлення органів публічної влади мають сприяти створенню відкритого інформаційного середовища і одночасно зорієнтувати громадян.

Висновки. Отже, оцінивши складові інформаційної політики органів публічного управління в Україні, вміння вести цілеспрямовану діяльність з інформування громади та зовнішньої аудиторії, в еру цифровізації, можна дійти висновку, що в сучасному інформаційному суспільстві засоби електронного врядування та інформаційно-комунікаційні технології є одним із чинників розвитку публічного адміністрування та ефективної реалізації інформаційної політики.

Одночасно з цифровою трансформацією органів публічного управління під час війни еволюціонують і засоби інформування. Зазнають змін та скорочуються етапи передачі інформаційних повідомлень від органів державної влади та місцевого самоврядування до кінцевого споживача за

допомогою ефективного використання цифрового контенту. Стрімко розвиваються методи та форми інформаційної роботи, застосовуються прогресивні практики інформаційної діяльності. Вебсайти органів публічної влади та їхні сторінки в соцмережах є комунікативною основною взаємодії з територіальними громадами та ефективного поширення інформації для мешканців, які були вимушені залишити регіон та країну.

Використання цифрових технологій, які стали інструментом здійснення інформаційної політики органів публічної влади, а також можливостей онлайн комунікацій з мешканцями територіальної громади, в системі прийняття та реалізації державно-управлінських рішень публічною владою, створюють переваги сфери публічного управління.

Список літератури:

1. DIGITAL 2023: UKRAINE. Вебсайт. URL: <https://datareportal.com/reports/digital-2023-ukraine/> (дата звернення: 29.03.2023).
2. Аналітична доповідь до щорічного Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України. URL: <https://niss.gov.ua/sites/default/files/2022-12/ad-nisd-do-poslannya-prezidenta-ukraini-2022.pdf> (дата звернення: 23.06.2023).
3. Белесков М. М. Сучасний російський спосіб ведення війни: теоретичні основи і практичне наповнення : аналіт. доп. К. : НІСД, 2021. 29 с.
4. Божкова, В. В. Сутність державної інформаційної політики в умовах розвитку інформаційного суспільства в Україні / В. В. Божкова, А. О. Білан. *Інвестиції: практика та досвід*. 2019. № 11. С. 106–110.
5. Дубов Д., Гнатюк С. Між «капіталізмом спостереження» та «ною інформаційною нормою»: у пошуках балансу. Національний інститут стратегічних досліджень. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/informatsiyna-polityka/mizh-kapitalizmom-sposterezhennya-ta-novoyu-informatsiynoyu> (дата звернення 22.06.2023.)
6. Електронне урядування та електронна демократія : навч. посіб.: у 15 ч. / за заг. ред. А. І. Семенченка, В. М. Дрешпака. К., 2017. Частина 4 : Публічна політика та управління розвитком інформаційного суспільства та електронного урядування / [А. І. Семенченко, А. О. Серенко]. К. : ФОП Москаленко О. М., 2017. 80 с.
7. Інформаційна відкритість органів місцевого самоврядування : посібник для муніципальних посадовців. Івано-Франківськ : ГО «Агентство з розвитку приватної ініціативи», 2009. 96 с. <https://arpi.org.ua/doc2/posibnyk.pdf>
8. Найскладніший рік України: якими ми будемо через 20 років. Доповідь. Український інститут майбутнього. URL: <https://drive.google.com/file/d/1oGuE4WcpFsvhRlPrIOyGsO9GZQ9ZC9as/view> (дата звернення: 20.06.2023).
9. Нассім Ніколас Талеб. Чорний лебідь: Про (не)ймовірне в реальному житті. Київ : Наш Формат, 2017. 392 с.
10. Настрої та оцінки українських біженців. Аналітична записка. Центр Разумкова. URL: https://razumkov.org.ua/images/2022/10/06/2022_ANALIT_ZAPIS_Mishchenko.pdf (дата звернення 20.06.2023.)
11. Павлов М. М. Особливості процесу цифровізації публічного управління в розвинутих країнах. *Інвестиції: практика та досвід*. 2021. № 15. С. 140–144.
12. Панченко О., Сердюк І. Інформаційна державна політика на шляху Цифровізації. *Аспекти публічного управління*. 2020. Том 8. Спецвипуск № 1. С. 107–109.
13. Публічне управління та сучасний менеджмент в інформаційному суспільстві : кол. монографія / Н. В. Ткаленко, В. Ф. Савченко, С. М. Вдовенко та ін. ; за заг. ред. О. В. Михайловської. Київ : Кондор, 2019. 186 с.

Kovalenko S.V. COMPONENTS OF THE INFORMATION POLICY OF PUBLIC AUTHORITIES IN THE ERA OF DIGITALIZATION AND IN THE CONDITIONS OF WAR

The article examines the main principles and principles of the information policy of public administration in Ukraine, taking into account the advantages provided by communication and digital technologies.

Particular attention is paid to the indispensable conditions of people's rule – proper informing of citizens of territorial communities. This thesis cannot be brought to a civilized country with an active civil society and, in Ukraine, mandatory information, fixed by a low norm of the current legislation. Separately, how to build an effective information strategy of public authorities, so that mandatory information is not destroyed for the sake of a “tick”.

In the context of the fact that since the beginning of the full-scale invasion of the Russian Federation, Ukrainians have consolidated in a single impulse to fight against the external enemy, demonstrated an unprecedented level of support for the authorities and approval of decisions, however, with the development of the media sphere, the increase of information sources, people's attention is scattered, and the number of cases of dissemination of unreliable information is increasing.

The research focuses on how, in an oversaturated information space, the relevant services of public authorities can attract the attention of citizens, bring to the attention of territorial communities a balanced position and accurate information. It was emphasized that the key to successful communication, first of all, is the implementation of a well-thought-out information policy, comprehensive protection of resources, agreement and adherence to a single position on key issues, as well as the use of anticipatory strategies, the latest communication and digital tools.

Effective methods of covering the activities of public authorities, reducing external influence on them and leveling opposition in the information space, which will probably increase in the future, are described.

It is substantiated that even in the conditions of war, the digital transformation of public administration continues, and information policy undergoes changes.

Key words: *public power, territorial communities, digital governance, digital content, information policy, digital transformation, social networks.*